

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/44/2014
Identifikačné číslo spisu:	4208010525
Dátum vydania rozhodnutia:	07.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4208010525.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 7. augusta 2014 v Bratislave v trestnej veci obvineného Mgr. F. V. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To 55/2013, zo dňa 2. októbra 2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Mgr. F. V. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Obvinený Mgr. F. V. bol rozsudkom Okresného súdu Komárno z 27. februára 2013, sp. zn. 2T 120/2008, uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z., ktorého sa dopustil na skutkovom základe, uvedenom v skutkovej vete výrokovej časti citovaného rozsudku.

Obvinený bol za to odsúdený podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 s použitím § 53 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona na peňažný trest vo výmere 400 (štyristo) eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

Podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného: JUDr. F. V. s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Krajský súd v Nitre, na podklade odvolania obvineného, prokurátorky a poškodeného rozhodol rozsudkom, sp. zn. 2To 55/2013, dňa 2. októbra 2013 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. f/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného uznal vinným, že

dňa 06. septembra 2005 v čase okolo 11.00 hodiny v Nových Zámkoch na ulici Rákócziho 15 v budove okresného súdu, na chodbe, na štvrtom poschodí, fyzicky napadol JUDr. F. V. tým spôsobom, že ho jedenkrát udel päsťou do oblasti tváre, čím spáchal

trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 01. januára 2006,

a za to mu uložil, podľa § 202 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 53 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 400 (štyristo) eur.

Náhradný trest mu uložil v nezmenenej výmere.

A podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odvolací súd poškodeného JUDr. F. V., s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Podľa § 319 Tr. por. odvolania okresnej prokurátorky a poškodeného zamietol, pretože neboli dôvodné.

Dňa 22. mája 2014 podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu na súde prvého stupňa dovolanie proti vyššie uvedenému rozhodnutiu krajského súdu, kde tento namieta uvedené rozhodnutie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu sa spravodlivé konanie), uviedol obvinený v prvom rade tú skutočnosť, že advokát bol upovedomený na úkon - výsluch svedkov A., F., A. a F., ktorého sa nezúčastnil, pričom sa však ospravedlnil z dôvodu, že je na seminári správcov, uvedené dôkazy neboli vykonané v prípravnom konaní opätovne a právo na obhajobu porušili súdy aj tým, že skutok nedokazovali aj z hľadiska splnenia podmienok pre naplnenie žalovanej skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.), tak jeho naplnenie vidí obvinený v tom, že súdy akceptovali výpovede, na ktorých sa obhajca nezúčastnil a ktorými sa odstraňovali rozpory vo výpovediach týchto svedkov.

Ostatný dovolací dôvod vidí obvinený v tom, že nebolo preukázané, že by spôsobil výtržnosť, nakoľko každé fyzické napadnutie na verejnom mieste nemusí vždy naplňovať aj skutkovú podstatu prečinu výtržníctva, pričom ďalej hodnotí jednotlivé svedecké výpovede a tie, ktorými je usvedčovaný považuje za zaujaté.

Na záver dovolania obvinený žiada, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v spojení s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu a prikázal okresnému súdu, aby vec znovu prejednal.

Na príslušný prvostupňový súd bolo dňa 4. júla 2014 doručené i písomné vyjadrenie okresnej prokurátorky k predmetnému dovolaniu, z ktorého obsahu je zrejmé, že táto sa s dôvodovou argumentáciou dovolateľa nestotožňuje.

Pokiaľ ide o skutkový stav veci, tak ako ho ustálil a zistil prvostupňový súd, ako aj odvolací súd, tak tento nevykazuje žiadne nedostatky takého charakteru, ktoré by dovoľovali spochybniť v tej nadväznosti prijaté právne závery súdov o vine obvineného.

Pokiaľ sa obhajca nemohol zúčastniť úkonu, o ktorom bol riadne a včas upovedomený, nič mu nebránilo, aby za seba ustanovil substitúta, nakoľko dôvodom jeho neúčasti na tomto úkone nebol procesný úkon vykonaný v tom istom termíne na inom súde alebo pred orgánom činným v trestnom

konaní, ale osobný dôvod, navyše všetci uvedení svedkovia boli v priebehu hlavných pojednávaní v rámci kontradiktórnosti procesu podrobne vypočutí aj za prítomnosti obhajcu, príslušné súdy mali k dispozícii dôkazy, ktoré boli vykonané rešpektujúc príslušné procesné ustanovenia Trestného poriadku, tak v rovine práv obvineného na obhajcu, ako aj zákonnosti vykonania týchto.

Obvinený ako osoba právne vzdelaná, musela vedieť, že priestor chodby na Okresnom súde Nové Zámky, je miestom verejne prístupným, pričom dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že poškodeného fyzicky napadol s tým, že takéto konanie bolo konaním vymykajúcim sa z medzí riadneho správania sa.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje preto podané dovolanie podľa § 392 ods. 1 Tr. por. odmietnuť.

Poškodený taktiež navrhol, vo svojom podaní, aby rozhodnutia boli zrušené, nakoľko obvinený mal byť odsúdený za prísnejší trestný čin.

Vec bola následne 17. júla 2014 predložená tunajšiemu súdu na rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o výhradu obvineného, spočívajúcu konkrétne v tom, že konajúce súdy v danom prípade neakceptovali žiadne dôkazy svedčiace v jeho prospech, nesprávne vyhodnotili výpovede svedkov, a že tieto závery nezodpovedajú predstavám obvineného, tak tu treba zdôrazniť tú skutočnosť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o

otázky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho konania vylúčené, nakoľko správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Len s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov, resp. odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať žiadny dovolací dôvod.

Z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštancné, a že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní obvineného je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu či nápravu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Navyše uvedené námietky nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. najvyšší súd uvádza, že právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, zabezpečuje rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátora na druhej strane. Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Zákon pre uplatnenie dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé porušenie práva na obhajobu).

Opätovne sa pritom v tejto súvislosti javí ako žiaduce poukázať na to, že to, aké dôkazy súdy vykonali, ako ich následne vyhodnotili a aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili je otázka skutkových zistení, ktorú dovolací súd v predmetnom konaní už nemá oprávnenie preskúmať a to aj vo vzťahu k tomu, akú výšku škody súdy ustálili, a či ustálili tú okolnosť, či k nehode došlo a v akom rozsahu bolo vozidlo poškodené.

V tomto smere považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je výsostným právom súdu zvážiť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Zo spisového materiálu je pritom zrejmé, že právo na obhajobu bolo v plnom rozsahu zachované, obhajca aj obvinený svoje práva v zákonnom rozsahu aj patrične využili.

Skutočnosť, že advokát uprednostní svoje súkromné záujmy pred účasťou na úkone, na ktorý bol riadne upovedomený, je vecou stratégie obhajoby, ale aj postoja obhajcu k veci. Justičné orgány nemôžu svoju činnosť vykonávať podľa svojvoľie obhajcov s cieľom mariť a predlžovať konanie. Úkonov, na ktorých sa nemôžu, nechcú, zúčastniť sa môžu zúčastniť substitúti, popr. koncipienti. Účasť na uvedenom úkone bolo právom obhajoby, ktoré nevyužil. Napokon ako je zrejmé z dôvodov rozsudku krajského súdu (č. l. 7), bola vina obvineného postavená najmä na výpovediach svedkov Ing. L., Mgr. F. a poškodeného, ktorí boli riadne vypočutí za prítomnosti advokáta, ktorý sa mohol aktívne zúčastniť pri ich výsluchu. Ostatní namietaní svedkovia popisovali len situáciu po napadnutí poškodeného.

Závery dovolacieho súdu možno použiť aj pri argumentácii o neexistencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ktorý mal spočívať nezákonnom vykonaní týchto výsluchov.

Dovolací súd nezistil žiadne pochybenie pri vykonaní týchto, dokazovanie na hlavnom pojednávaní bolo vykonané v súlade s ustanovením Trestného poriadku, z procesného hľadiska neboli porušené ustanovenia Trestného poriadku pri vykonávaní dôkazov, a preto nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Dovolací súd napokon ani nevidí zásadný rozpor vo výpovediach sv. F., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že videl... ako bol poškodený udretý obvineným päťou do tvár, bol to mierený úder, smerujúci

do oblasti líca a bol pomerne slabý... a naproti tomu v prípravnom konaní uviedol, že... pravou rukou zovretou v päšť miernym pohybom uderil do oblasti tváre do ľavého líca poškodeného, ktorý následkom toho úderu začal kričať...

V danom prípade ani nebolo potrebné drobnú nezrovnalosť v totožnom vyjadrení odstraňovať.

Nakoľko súdy ustálili, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti prvostupňového rozsudku, zodpovedala tomu i právna kvalifikácia, bez ohľadu na presvedčenie obvineného, že nebolo jednoznačne preukázané, že sa výtržnosti nedopustil. Riešenie svojich sporov a vzájomnú nevraživosť obvinený riešil násilím na verejnosti a navyše na pôde súdneho orgánu, čo je nutné považovať za vrchol arogancie a neslušnosti.

Obvineného námietky voči nesprávne zistenému skutkovému stavu a následne zlého právneho posúdenia konania obvineného nenapĺňuje dovolací dôvod tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.